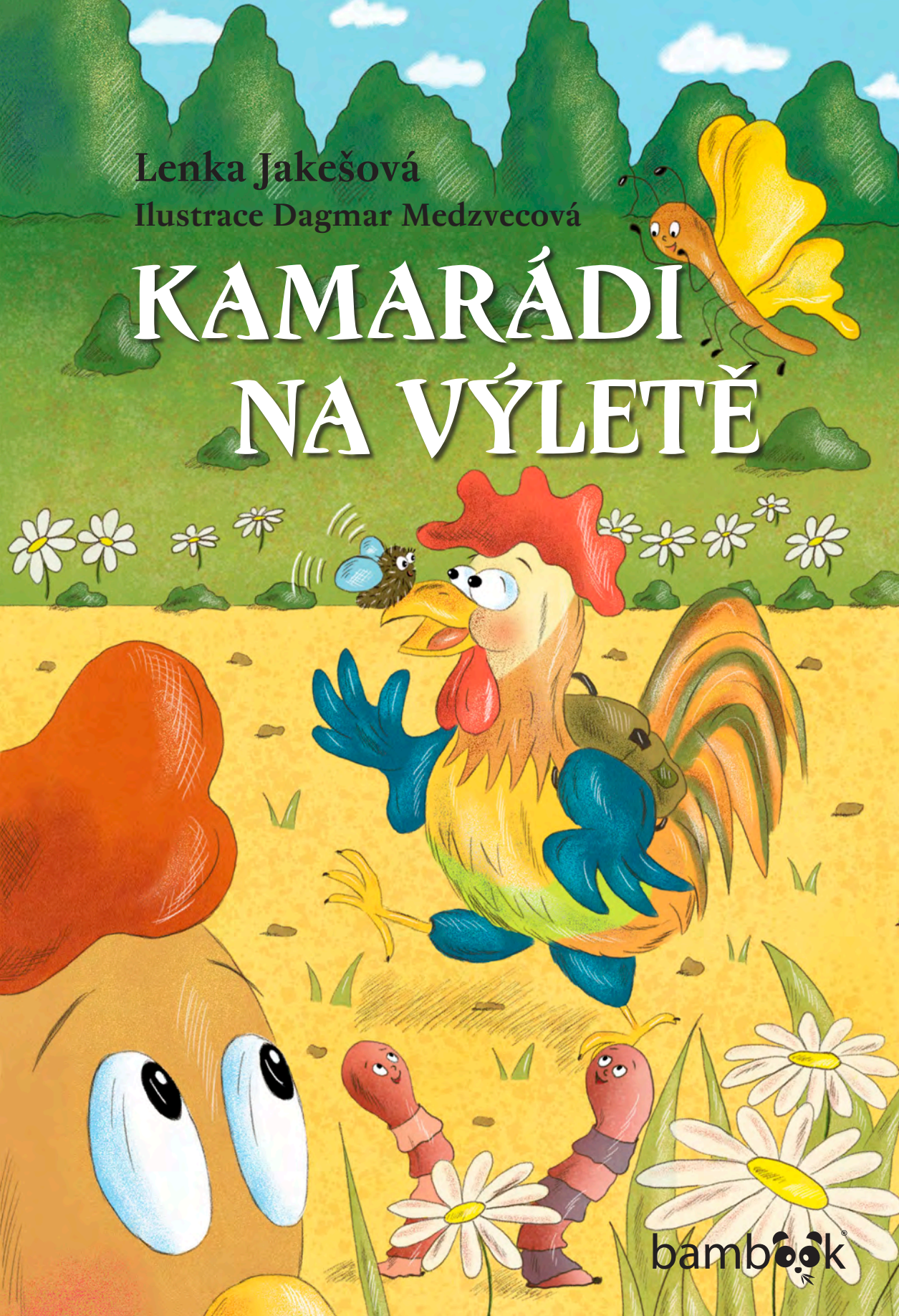

Lenka Jakešová

Ilustrace Dagmar Medzvecová

KAMARÁDI NA VÝLETĚ

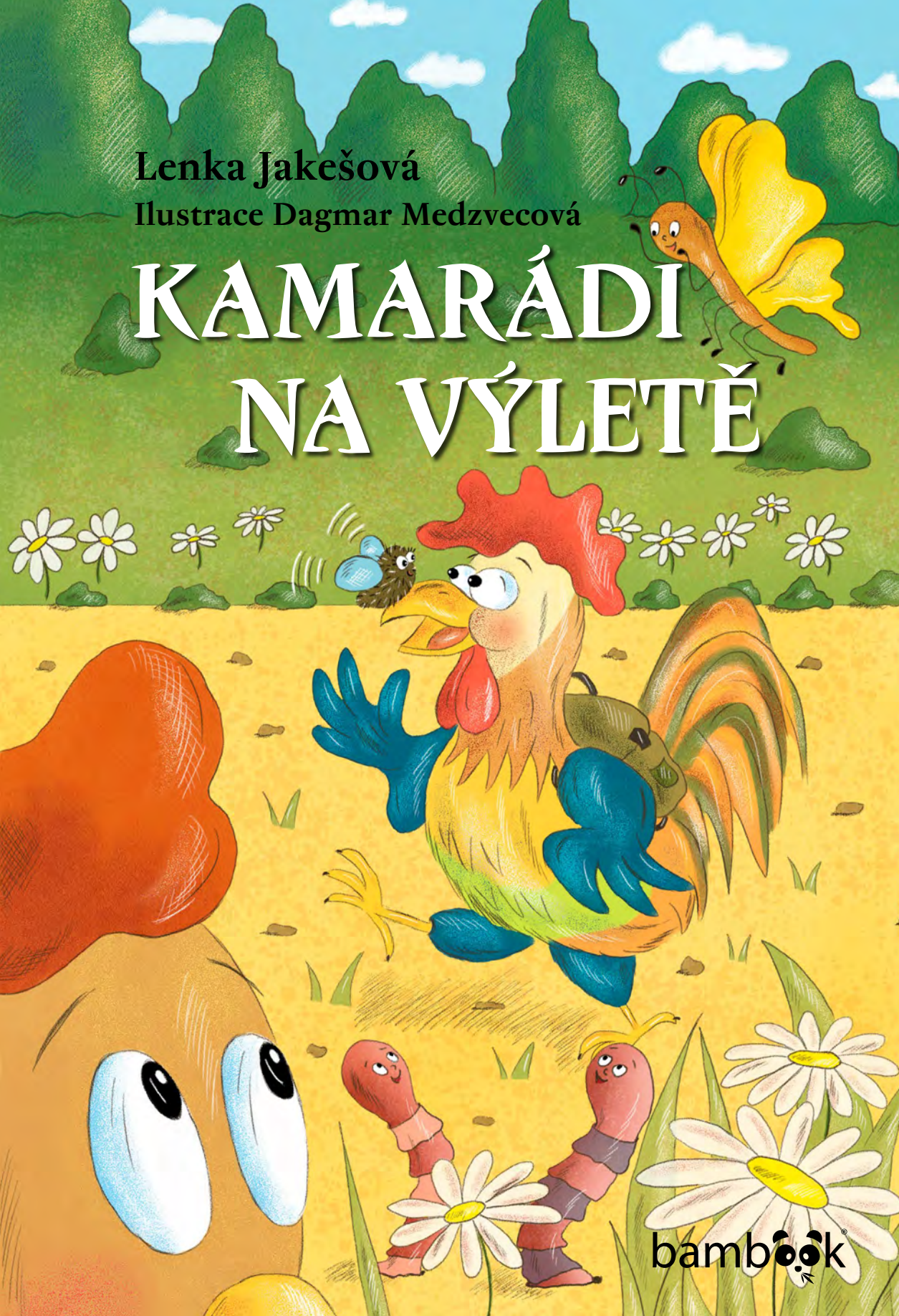

Lenka Jakešová

Ilustrace Dagmar Medzvecová

KAMARÁDI NA VÝLETĚ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Jakešová

Kamarádi na výletě

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7402. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Julie Tichá
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová

ISBN 978-80-271-2653-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-2631-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-2540-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Ranní probuzení	9
Písnička Výlet	18
Jak potkali vlka	19
Písnička Potkali jsme vlka	31
Na louce	32
Písnička Bylinky	42
Jak potkali stonožku	43
Písnička Stonožka	53
Straka a zvířátka	54
Písnička Strako, strako	64
Jak vařili polévku	65
Písnička Vaříme polévku	75
Jak zachránili žluťáska	76
Písnička O motýlkovi	85
U rybníčku s Hopsalkou	86
Písnička Žabička	96
Jak poznali veverka Věrku a zachránili ptáčka	97
Písnička V tmavém lese	107
Jak našli koťátko	108
Písnička Ukolébavka pro koťátko	117

Předmluva

Kamarády nenajdete doma za pecí. Musíte za nimi vyrazit do světa. Zrovna tak jako zvířátka z téhle knížky.

Přečtěte si o tom, jak je báječné objevovat svět a vzájemně si pomáhat.

Ranní probuzení

Probouzí se teplé letní ráno. Sluníčko na obloze se líně kulí ze svých oblíbených pruhovaných peřin. Nejprve si postýlku ustele, pak dvakrát zívne, protáhne se a promne si svá vlídná modrá kukadla. Podívá se z oblohy dolů, aby se rozhodlo, kterou kytičku zahřeje nejdříve. Pampelišku, sedmikrásku, zvonek, kopretinu, vlčí mák, nebo slunečnici?

„Nebojte se, kytičky, dostane se na každou z vás,“ probukuje si sluníčko a svými paprsky začíná postupně zahřívat všechny kytičky, co rostou v trávě. Nechce zapomenout na žádnou z nich.

Pak svými paprsky polechtá pejska Tuliho u boudy i kočičku Mínu v pelišku u dveří. Nezapomene ani na tři slepičky na dvorku. Ty už dávno seskočily z bidýlka a nedočkavě čekají, až jim sluníčko zahřeje jejich bílá peříčka. Slepičky se nyní natřásají před kohoutkem a libují si, jaké je dnes povedené letní ráno.

Kohoutek Kyky se také netrpělivě vrtí na dvorku a tak trochu lamentuje na sluníčko: „No, to je dost, konečně jsi vylezlo, sluníčko jedno. Už jsem dvakrát kokrhal. Myslel jsem si, že dnes ani nevstaneš.“

Ale sluníčko si z jeho slov vůbec nic nedělá. Dobře totiž ví, že se kohoutek nikdy nemůže dočkat rána. A tak se jen na kohoutka vlídně usměje, zamává mu a hřeje dál.

Mína se líně protahuje v pelíšku. Právě se převalila na druhý bok. Je to velice příjemné. Sluníčko ohřívá

její mourovatý kožíšek. Nejprve z jedné strany. A teď i z druhé. Mína přemýšlí, že se za chvíli, až bude mít tuto část kožíšku prohrátou, převalí na záda a nechá si nahřívát i břicho. Pak si nechá prohrát kožíšek na zádech a potom se třeba zase převalí na pravý bok a pak zase na levý. Lenošení je zkrátka moc prima. Mína by mohla prolenošit třeba celý, celíčkový den.

„Míno, vstávej,“ budí pejsek Tuli kočičku Mínu. „Je nádherné teplé ráno. Nebudeme se tu přece celý den jen tak povalovat. Půjdeme na výlet,“ rozhodl Tuli.

„Jé, my půjdeme také,“ volá radostně jedna slepička přes druhou. Všechny tři začnou nadšeně poletovat nejprve kolem kohoutka, pak kolem celého dvorku a stále dokola opakují: „Půjdeme na výlet, půjdeme na výlet, půjdeme na výlet!“ Ještě nikdy nebyly dál než na svém dvorečku. Proto se všechny tři tak moc těší.

To kohoutek, ten nic neříká. Bez řečí otevře starou dřevěnou skříň a vyndává si svůj modrý batůžek s bílými obláčky. Do něj si balí misku se zrníčky, lahvičku s vodou a už stojí před brankou a čeká, kdy bude moci vyrazit.

Slepičky vidí kohoutka. Líbí se jim představa, že si na výlet mohou vzít batůžek a do něj pár věcí. Pospíchají

proto také ke svým skříním a do batůžků si ukládají vše, co jen kde najdou. Pastelky, omalovánky, rukavice, razítka, šálku, panenku, mýdlo, stavebnici, míč, knížku, autíčko, lampičku, polštářek, peřinku, hru *Slepičko, nezlob se...* A slepička Ďobka si dokonce chce do batůžku zabalit i televizi, tak se jí to balení začalo líbit.

„Slepičky,“ poučuje vážně své kamarádky Tuli, „jdeme jenom na výlet, nemůžete si s sebou brát všechno, co vás napadne. Je důležité dobře si rozmyslet, co opravdu budete na výletě potřebovat. Vždyť byste všechno ani neunesly. Vezměte si s sebou vodu a nějakou svačinku. To bohatě stačí.“

Všechny tři slepičky se dívají do svých batůžků a velice nerady postupně odkládají zbytečné věci.

„Tak dobře, já si tedy s sebou tu televizi brát nebudu,“ smutně, pološeptem povídá slepička Ďobka. „Místo ní si vezmu tuhle lahvičku s vodou a pár zrníček. Jako náš kohoutek.“ A jde si z batůžku vyndat zbytečnou televizi a zabalí si svačinku.

„Hm, já si také vezmu vodu, zrníčka a k tomu i jedno velké sladoučké jablíčko,“ přemýšlí slepička Zobka. „Jablíčka, ty já mám moc ráda. A na výletě se určitě hodí.“

„To já si k zrníčkům a k vodě přibalím i pár kuliček červeného rybízu,“ povídá slepička Ťopka. „A taky nějaké sladoulinké maliny,“ a přidává do svého batůžku deset kuliček červeného rybízu a osm velkých sladkých malin.

Mína velice nerada vylézá ze svého pelíšku. Chtěla by ještě jen tak ležet a nechat se hýčkat příjemně teplým letním sluníčkem. Představa výletu ale není zas tak úplně špatná. Mína se tedy protáhne a připraví si svůj růžový batůžek. Naskládá do něho lahvičku s vodou a kousek uzeného masíčka. „Nebo si vezmu na výlet radši dva kousky masa. Cestou budu mít určitě veliký

hlad,“ šeptá si jen tak pro sebe Mína. Masíčko má totiž ze všeho úplně nejradši.

Pejsek Tuli si vyhrabává kost, kterou si minulý týden schoval u své boudy. Dlouze a mlsně k ní čichne, olízne se a pak ji schová do svého zeleného batůžku. Ke kosti si přibalí ještě kousek propečeného masíčka. Jako kamarádka Mína. Pak si jde naplnit lahvičku čerstvou vodou z potůčku, který protéká jejich dvorkem.

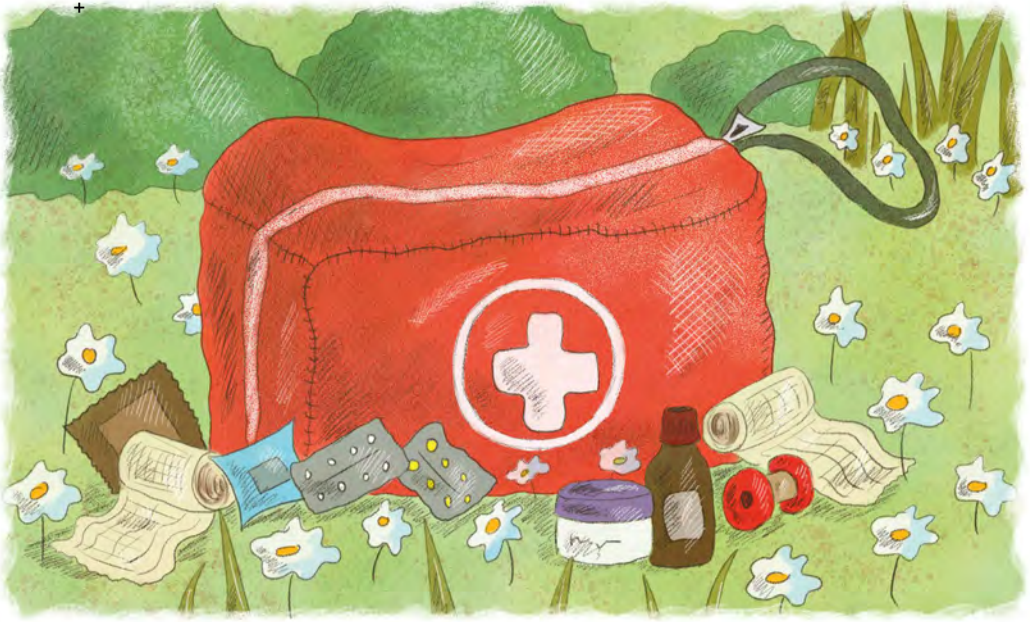
„Ještě nesmím zapomenout na důležitou věc,“ vzpomene si Tuli a odchází do boudy, aby si zabalil malou cestovní lékárničku.

„Co to máš?“ Mína se zvědavě dívá, co že si to ten Tuli ještě s sebou na výlet přibalil.

„Vezmu si s sebou lékárničku. Co kdyby se nám cestou třeba něco stalo,“ odpověděl Tuli.

Všechna zvířátka se na pejska obdivně podívala. Kamarád Tuli má pravdu. Co kdyby si skutečně cestou někdo poranil nožičku nebo křídélko? Nebo třeba ocásek?

„Ještě si na výlet vezmu kšiltovku,“ vzpomene si kohoutek Kyky a vrací se rychle do skříně pro svou čepici.

„To je dobrý nápad,“ chválí Tuli kohoutka a vrací se do boudy, aby si vzal také čepici. „Na tu jsem já úplně zapomněl. Ve slunečném letním dni je pokrývka hlavy důležitá,“ podivuje se Tuli tomu, že na takovou důležitou věc dočista zapomněl.

„To já si jdu také pro klobouček,“ a Ďobka si honem běží pro svůj oblíbený červený klobouček, který dostala od kohoutka k minulým narozeninám. Moc ráda ho nosí právě proto, že je od něho. Posadí si ho na hlavu, mrkne do zrcadla a vyběhne rychle ven. „Podívej, kohoutku, jak mi ten klobouček sluší,“ chlubí se Ďobka.

„I já si doběhnu pro klobouček,“ povídá Zobka, která se rozhodla pro klobouček žlutý s modrými puntíčky.

Klobouček jí daroval kohoutek, když měla letos svátek. I ona se chce kohoutkovi líbit, a proto se ho ptá: „Sluší mi můj klobouček, kohoutku?“

„Já si také vezmu klobouček,“ honem běží pro klobouček i Ťopka. Ta si vybrala ve svém šatníku klobouček zelený s bílými kvítky. I ona ho doslala od kohoutka. Daroval jí ho k letošním narozeninám. I Ťopka se před kohoutkem natřásá: „A co mně? Taky mi sluší, vid?“

„Sluší vám to, slepičky moje,“ odpovídá spokojený kohoutek Kyky všem třem slepičkám najednou, aby ani jednu neurazil. „Opravdu vám to všem moc a moc sluší.“

Mína si ne a ne vybrat: „Mám si vzít oranžový klobouček, nebo radši růžový? Já nevím, nevím.“ Mína se nemůže rozhodnout. „Možná bude nejlepší, když si vezmu tenhle bílý s červenými srdíčky... Nebo co kdybych si vzala třeba tenhle fialový, co jsem dostala nedávno od Tuliho? Nebo si mám vzít červený klobouček? Ne, ten asi také ne. Ach, jak já se jenom rozhodnu?“ Mína je celá nešťastná. Neustále nakukuje do skříně a neví, který klobouček by si měla vzít. „Který klobouček mi sluší nejvíce?“ ptá se jen tak sama sebe.

Dlouho stojí před zrcadlem a znovu a znovu si zkouší klobouček za kloboučkem. Dívá se na sebe ze všech stran. „Možná si přece jen vezmu ten bílý,“ rozhodne se nakonec nejistě Mína a pokládá si na hlavu bílý klobouček s červenými srdíčky. Vychází ven na dvoreček. Stále myslí na to, zda se rozhodla správně. Nemá se radši vrátit pro ten oranžový klobouček? Ne, snad jí sluší nejvíce tenhle bílý se srdíčky.

„Tak a teď jsme všichni připraveni jít na náš první výlet,“ hlásí nedočkavý kohoutek. A aby to nikdo nemohl přeslechnout, hlasitě, opravdu hlasitě zakokrhá. Pro jistotu třikrát: „Kykyryký, kykyryký, kykyryký...“

A tak pejsek Tuli, kočka Mína, kohoutek Kyky, slepičky Ďobka, Zobka a Ťopka jdou na svůj první výlet.

Zazpívej si se zvířátky!

Výlet

G D

Rá - no, když za - čí - ná den, na vý - let půj - de - me

G D

ven. Na vý - let s ka - ma - rá - dy my vy - dá - me se rá -

D Em A⁷

di. Půj - dem tře - ba do le - sí - ka, kte - rý

D D

1. 2.

sto - jí u ryb - ní - ka, u ryb - ní - ka.

Jak potkali vlka

Tuli, Mína, Kyky, Ďobka, Zobka a Ťopka se protáhli mezi plaňkami plotu a míří si to ze dvorku směrem k lesu.

„V lese je nádherně, to bude prima výlet,“ prozpěvuje si kohoutek Kyky.

Slepičky kohoutkovi přitakávají. Pobíhají okolo něj a radují se z krásného dne. Na výlet se těší. Ještě nikdy nebyly dál než na dvorku.

